

Vlaams
Parlement

stuk **51** (2010-2011) – Nr. 2
ingediend op 10 oktober 2011 (2011-2012)

Verslag

van de Vlaamse Regering

Overzicht van door de Vlaamse overheid
op te volgen EU-dossiers

Gedachtewisseling

over het Meerjarig Financieel Kader
van de Europese Unie post-2013

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking
uitgebracht door de heer Johan Verstreken

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Frank Creyelman.

Vaste leden:

de heren Ludwig Caluwé, Paul Delva, mevrouw Sabine Poleyn, de heer Johan Verstreken;
de heer Frank Creyelman, mevrouw Katleen Martens, de heer Christian Verougstraete;
de dames Ann Brusseel, Fientje Moerman;
mevrouw Fatma Pehlivan, de heer Jan Roegiers;
de heren Matthias Diependaele, Marc Hendrickx;
de heer Peter Reekmans;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Plaatsvervangers:

de heren Lode Ceysens, Carl Decaluwe, Ward Kennes, Veli Yüksel;
de heer Johan Deckmyn, mevrouw Marijke Dillen, de heer Stefaan Sintobin;
de heren Marnic De Meulemeester, Bart Tommelein;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Mia De Vits;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Liesbeth Homans;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Toegevoegde leden:

de heer Christian Van Eyken;
de heer Karim Van Overmeire.

Stukken in het dossier:

51 (2010-2011) – Nr. 1: Verslag van de Vlaamse Regering

INHOUD

I. Inleidende uiteenzetting door de heer Axel Buyse	4
1. Algemene situering van het Europees meerjarig financieel kader.....	4
2. Landbouwwitgaven.....	5
3. Cohesiebeleid	6
4. Nieuwe beleidsprioriteiten.....	7
5. Inkomsten van de Europese Unie	8
6. Verloop van de procedure en opvolging door Vlaanderen	8
II. Bespreking	9
1. Vragen en opmerkingen van de leden	9
1.1. Tussenkoms van mevrouw Fientje Moerman.....	9
1.2. Tussenkoms van de heer Matthias Diependaele.....	10
1.3. Tussenkoms van de heer Karim Van Overmeire.....	10
1.4. Aanvullende tussenkoms van mevrouw Fientje Moerman.....	11
1.5. Tussenkoms van de heer Johan Verstreken	11
2. Antwoorden van de heer Axel Buyse	11
Gebuurkte afkortingen	16
Bijlage: PowerPointpresentatie	17

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking vond op dinsdag 21 juni 2011 een gedachtewisseling plaats met de heer Axel Buyse, algemeen vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering bij de Europese Unie, over het ‘Meerjarig Financieel Kader’ van de Europese Unie voor de periode post-2013. Deze gedachtewisseling kaderde in de parlementaire behandeling van het halfjaarlijkse verslag van de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement over de door de Vlaamse overheid op te volgen EU-dossiers (*Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 51/1 – dossierfiche 15).

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER AXEL BUYSE

1. Algemene situering van het Europees meerjarig financieel kader

De heer *Axel Buyse*, algemeen vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering bij de Europese Unie, wijst er bij de aanvang van zijn uiteenzetting op dat het zich laat aanzien dat het zogenaamde ‘Meerjarig Financieel Kader’ een van de belangrijkste Europese dossiers van de komende jaren zal worden. Het betreft hier met name het meerjarige budget van de Europese Unie voor de periode na 2013. Het hoeft daarbij geen betoog dat dit dossier ook repercussies heeft voor het Belgische en het Vlaamse niveau. Op 29 juni 2011 zal de Europese Commissie een pakket maatregelen voorstellen met betrekking tot de inkomsten en de uitgaven van de Europese Unie vanaf 1 januari 2014. Men mag er zeker van zijn dat dit commissievoorstel gedurende de komende anderhalf à twee jaar besproken zal worden in een overleg tussen de drie centrale organen van de huidige Europese Unie: de Europese Commissie (die in deze het initiatiefrecht heeft), het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie (waarbij die laatste de lidstaten vertegenwoordigt).

De Europese Unie werkt als sinds 1988 met dit soort van meerjarenbegrotingen, die men aanduidt met de term ‘financiële perspectieven’. Sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon gebruikt men echter de term ‘meerjarig financieel kader’. De spreker wijst er daarbij nadrukkelijk op dat men dit Europese MFK niet mag vergelijken met de meerjarenbegrotingen zoals men die kent bij, bijvoorbeeld, de Vlaamse overheid. Die laatste is immers veeleer van indicatieve aard, daar waar het op Europees niveau over harde cijfers en concrete afspraken gaat.

Het huidige meerjarenkader ging in op 1 januari 2007 en loopt af op 31 december 2013. Daarna moet het nieuwe MFK in voege treden. Dit hoogstwaarschijnlijk opnieuw voor een periode van zeven jaar, hoewel er enige discussie is geweest over deze looptijd. Sommigen waren immers voor een looptijd die zou samenvallen met de legislatuur van het Europees Parlement, terwijl anderen een dergelijke periode van vijf jaar te kort vonden en onmiddellijk wilden gaan voor een looptijd van twee parlementaire legislatuurperiodes. Op heden lijkt alles er echter op te wijzen dat de Europese Commissie, en met name de Commissaris bevoegd voor Financiële Programmering en Begroting, de heer Janusz Lewandowski, toch weer zal mikken op een periode van zeven jaar. Dit biedt ook het voordeel dat er continuïteit is, in de zin dat alle betrokken partijen het ondertussen gewoon zijn om te werken met een dergelijke zevenjarige cyclus.

Om enig idee te krijgen van de orde van grootte waarover het in deze gaat, dient men indachtig te zijn dat in het huidige meerjarig financieel kader, het maximum aan betalingskredieten van de Europese Unie voor 2011 goed is voor een bedrag van 134 miljard euro. Voor de volledige – dus nu nog lopende – periode van zeven jaar, bedroegen de betalingskredieten 925 miljard euro. Dat komt neer op 1,06 percent van het Europese bruto nationaal inkomen. Het hoeft daarbij geen betoog dat de overeenkomstige percentages in het kader van de nationale begrotingen veel en veel hoger liggen.

De factoren die in de komende periode de discussie zullen bepalen zijn met name het totaalbedrag dat men wil uittrekken voor de volgende zeven jaar en de onvermijdelijk

daarbij horende discussie tussen de nettobetalers en netto-ontvangers. De voorbije weken zijn trouwens al de eerste schoten gelost in de strijd tussen die twee groepen. Een aantal landen die nettobetalers zijn ten aanzien van de Europese Unie, zijn – mee omwille van de relatief benarde toestand van vele nationale begrotingen – voorstander van een beperking of zelfs een bevrozing van het Europese budget. In december 2010 hebben vijf landen dan ook een verklaring in die zin afgelegd. Het ging daarbij met name over: het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Frankrijk, Nederland en Finland (in zekere zin de ‘usual suspects’ dus). Het gaat dus zeker niet om de minste onder de lidstaten die bij commissievoorzitter Barroso pleitten voor een bevrozing (weliswaar mits indexatiecorrecties) van het toekomstige meerjarenbudget van de EU op het niveau van het huidige meerjarenbudget.

Ook allerlei andere stemmen mengen zich – logischerwijze – in dit debat. Het Europees Parlement, dat overigens een steeds krachtiger speler wordt binnen het Europese krachtenveld, heeft zelfs een speciale commissie opgericht, de zogenaamde SURE-commissie (voluit de ‘Bijzondere Commissie Beleidsuitdagingen en Begrotingsmiddelen voor een duurzame Europese Unie na 2013’), om de hele budgettaire problematiek op te volgen. Naar aanleiding van de werkzaamheden van die commissie werd nog maar heel onlangs in de plenaire vergadering van het EP ook een motie goedgekeurd, waarin er voor de komende meerjarenperiode gepleit wordt voor een stijging met 5 percent van het Europese budget.

Naast de kwestie van de totale omvang van het budget en de looptijd ervan, valt er ook discussie te verwachten over een aantal andere aspecten. Zo onder andere over de flexibiliteitskwestie (de mate waarin men overschotten op bepaalde begrotingsposten kan gebruiken voor andere begrotingsposten waar die fondsen nuttig gebruikt kunnen worden) en natuurlijk ook de beleidsprioriteiten voor de komende zeven jaar, of met andere woorden de verdeling van het geld over de verschillende beleidsdomeinen van de Europese Unie.

2. Landbouwwitgaven

Ter illustratie van een en ander belicht de spreker daarna – in orde van hun relatief belang binnen het huidige Europese budget – enkele begrotingsposten. De grootste ‘slokop’ blijft daarbij de landbouwbegroting, die nog altijd goed is voor 42 percent van de totaliteit van de Europese middelen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er, benevens over de totale omvang van dit budget, ook zwaar gediscussieerd wordt over de uitsplitsing van het landbouwbudget over de verschillende posten die daaronder vallen. Ook hierover zal de komende twee jaar nog een hartig woordje gesproken worden. Men is daar eigenlijk al volop mee bezig. In de Commissie Landbouw van het Europees Parlement bijvoorbeeld, werd onlangs – op 25 mei – een motie gestemd, waarin de visie van de Europese parlementsleden op de grote lijnen van het toekomstige gemeenschappelijk landbouwbeleid wordt uitgetekend. De motie begint met de klassieke (bijna rituele) eis om het huidige budget voor landbouw onveranderd te laten, ook voor de komende zeven jaar. Dat is iets dat elke vakcommissie die zich over een dergelijke begrotingspost buigt wellicht zal herhalen. Een en ander moet dus wel met een korrel zout genomen worden. Maar dat is wel het uitgangspunt en daarbinnen ontwikkelen de betrokken Europarlementsleden dan toch een paar ideeën die min of meer synchroon lopen met plannen die ook binnen de Europese Commissie zelf bestaan.

De heer Axel Buyse preciseert dat men zich de facto mag verwachten aan een geleidelijke vermindering – over meerdere jaren – van het landbouwbudget. Dit tenminste in relatieve termen, met andere woorden ten aanzien van het totale Europese budget. Het zal daarbij over een langzame daling gaan, met daarbinnen dan een heroriëntering volgens een aantal richtingen. Waar we ongetwijfeld naar toe gaan is een afbouw van de historische rechten die de West-Europese landbouwsector nog geniet in vergelijking met de laatst toegetreden, doorgaans ex-communistische landen, die met een enorme erfenis van het communisme zitten, ook op het vlak van de landbouw en de structuur van de landbouw. In een land

als Polen, bijvoorbeeld, moet structureel nog heel veel gebeuren vooraleer het volledig kan meedraaien in de meer marktgeoriënteerde richting waar de Europese landbouw toch langzaam naar toe evolueert. Hoe dan ook zal men tot een soort van herequilibrering moeten komen waarbij de ‘nieuwe’ lidstaten wat meer van de koek zullen krijgen, zeker op het vlak van de rechtstreekse inkomenssteun die landbouwers krijgen. Relatief gezien zal ook die rechtstreekse inkomenssteun voor landbouwers de komende jaren overigens verminderen, ten voordele van een soort van opsplitsing – ten minste volgens de plannen van de Europese Commissie – tussen twee grote types van landbouwuitbatingen. Aan de ene kant landbouwuitbatingen die sterk genoeg staan om de concurrentie op mondiaal gebied te doorstaan (m.a.w. semi- of volwaardig industriële landbouwbedrijven) en anderzijds landbouwuitbatingen die kleiner van omvang zijn en in mondiaal perspectief niet 100 percent levensvatbaar zijn, maar die allerlei extra diensten kunnen leveren aan de Europese samenleving en aan de Europese burgers, onder meer via speciale vormen van milieuzorg, bijdragen in het in stand houden van landschappen en dergelijke meer. Op die manier kunnen ook een aantal van die bedrijven de komende jaren zeker in leven gehouden worden en hun maatschappelijk nuttige rol verder ontwikkelen. Dat is althans de bedoeling, maar er zal de komende jaren daarover heel zeker nog veel gediscussieerd worden. De landbouwsector is en blijft immers erg gevoelig.

Binnen dat grote debat zal ook de nodige aandacht moeten gaan naar de visserij, die eveneens onder de landbouwsector ressorteert. Ook op dat beleidsdomein is zeker niet alles peis en vree. Zo loopt er momenteel bijvoorbeeld een behoorlijk intens debat – waar Vlaanderen actief aan deelneemt – over de delicate kwestie van slooppremies voor visserijvaartuigen. Wat daarenboven specifiek voor de visserij relevant is, is dat Vlaanderen in deze op Europees niveau geheel op eigen benen staat. Er is immers niet de minste federale betrokkenheid meer. Meer zelfs, de belangenbehartiging van de Ardeense forellenkwekerijen wordt eveneens geheel door Vlaanderen waargenomen.

3. Cohesiebeleid

Na het landbouwbeleid vormt het regionaal beleid, het cohesiebeleid, de tweede grootste beneficiaris van middelen van de Europese Unie. In de huidige context is deze begroting-post nog altijd goed voor zo’n 36 percent van de Europese middelen. Tachtig percent daarvan gaat naar de minst ontwikkelde regio’s en lidstaten van de Europese Unie en dient dus daadwerkelijk om de relatieve achterstand van die regio’s te helpen wegwerken. Twintig percent gaat naar de meer ontwikkelde en welvarende regio’s van de Unie (waaronder ook naar Vlaanderen) onder de vorm van EFRO- en ESF-middelen. Vlaanderen betreft middelen uit die beide fondsen, hetgeen meteen verklaart waarom men hun logo nogal eens ziet opduiken bij openbare werken of opleidings- en sociale initiatieven. In de lopende meerjarenbegroting heeft Vlaanderen zo’n 780 miljoen euro aan middelen toegezegd gekregen. Voor Wallonië gaat het – om voor de hand liggende redenen – over 1,4 miljard euro, waarbij de specifieke positie van Henegouwen natuurlijk een heel belangrijke rol speelt. Na een hele reeks voorbereidende en aftastende gesprekken (en waarschijnlijk ook na een aantal, al dan niet bij wege van proef, gelekte documenten) zal de Europese Commissie met een concreet voorstel voor het cohesiebeleid na 2013 voor de dag komen. Oorspronkelijk was voorzien dat dit nog voor de zomer zou gebeuren, maar nu verwacht men een en ander voor september/oktober. Dit belet niet dat er mogelijks al dra een eerste document komt, maar voor een uitgebreide versie wordt het zeker wachten tot na de zomer.

Het laat zich echter hoe dan ook aanzien dat het cohesiebudget zal krimpen. In de mate dat de tendens om de totaliteit van het Europese budget niet te verhogen zich doorzet – hetgeen waarschijnlijk is – en er ook duidelijk heel wat nieuwe noden zijn, kan het niet anders dan dat een aantal van de traditionele uitgavenposten het met wat minder zullen moeten doen. Dat het cohesiebudget zal krimpen is overigens niet naar de zin van de nieuwe lidstaten, die al duchtig aan het lobbyen zijn om die inkrimping zo klein mogelijk

te houden. Twaalf à dertien landen hebben daarover recent samen een brief geschreven. Het gaat daarbij voornamelijk over Oost-Europese staten (Polen, Bulgarije, Roemenië, Hongarije, Letland enzovoort), maar ook over Griekenland, Spanje en Portugal. Die laatste kunnen nu immers elke budgettaire hulp die ze maar kunnen krijgen ook goed gebruiken.

Het debat rond cohesie zal zich, naast de kwestie van de totaalomvang van het budget, ook toespitsen op een aantal krachtlijnen. Allicht zal het daarbij opnieuw gaan over de klassieke vraag hoe de verdeling dient te gebeuren tussen de armste of de armere lidstaten en regio's en de meer welvarende lidstaten en regio's. Die laatste argumenteren dat ze ook wel Europees geld kunnen gebruiken om hun infrastructuur – in de ruimste betekenis van het woord – verder te moderniseren en om de grote uitdagingen die zijn uitgetekend in de Europa 2020-strategie te realiseren. Tevens argumenteren ze dat de middelen die ze via het EFRO en het ESF krijgen tot een soort accumulatoreffect leiden waarmee ook de zwakkere regio's hun voordeel doen. Binnen dat geheel van argumenten pro en contra, spelen ook argumentaties mee die tot op zekere hoogte van ideologische aard zijn. Enkele maanden geleden waren er nog een aantal lidstaten die zich absoluut tegenstander verklaarden van het gebruik van regionale fondsen ten voordele van meer welvarende regio's. Met name Nederland liet zich opmerken door zijn afwijzende houding. Maar ondertussen lijkt het erop dat Nederland in deze tamelijk geïsoleerd staat, aangezien zijn vaste kompaan (met name Zweden) onlangs in alle stilte het geweer van schouder heeft veranderd. Overigens lijkt het erop dat zelfs binnen Nederland het enkel nog 'Den Haag' is dat zich verzet tegen wat men het 'rondpompen van geld' noemt. Het is dus zeker niet uit te sluiten dat finaal ook Nederland 'om' zal gaan. Ook op dit beleidsdomein zal er dus – parallel aan de grote onderhandelingen over het meerjarig financieel kader – nog duchtig onderhandeld worden.

Het begrip 'transitieregio' zal bij deze onderhandelingen alleszins een belangrijk discussiepunt worden. De heer Axel Buyse wijst er ten overvloede op dat men hier aan Waalse kant groot voorstander van is. Het gaat daarbij om een soort geprivilegieerd statuut voor regio's met een inkomen dat tussen de 75 en de 90 percent bedraagt van het gemiddelde Europese nationale inkomen. Het gaat met andere woorden om regio's die weliswaar armer zijn dan het gemiddelde, maar niet zo armlastig dat ze in aanmerking komen voor financiering als doelstelling 1-regio. Een en ander zou een vereenvoudiging moeten vormen van het vroegere systeem waarin men met zogenaamde 'phasing-out' en 'phasing-in'-regio's werkte. Van groot belang bij dit discussiepunt is dat er in het Europees Parlement een meerderheid blijkt te zijn ten gunste van een dergelijke transitieregeling.

4. Nieuwe beleidsprioriteiten

Tot zover de twee grootste posten tot nog toe; het GLB en het cohesiebeleid. De heer Buyse verwacht dat bepaalde andere begrotingsposten mettertijd ook aanzienlijk aan belang zullen winnen. Hij denkt daarbij met name aan de rubriek 1A 'sustainable growth: competitiveness for growth and employment' (zie bijlage bij dit verslag). Het gaat daarbij over programma's ter bevordering van de economische groei en de werkgelegenheid. Op dit ogenblik is dat goed voor ongeveer negen percent van de middelen. Een belangrijk onderdeel daarvan is het budget voor onderzoek. Op dit ogenblik wordt gewerkt aan een achtste kaderprogramma voor wetenschappelijk onderzoek binnen de Europese Unie. Dit is ook voor het Vlaamse onderzoeksveld van groot belang aangezien nogal wat van de programma's van de Vlaamse universiteiten, hogescholen en onderzoeksinstituten van daaruit mee gefinancierd worden.

Wellicht zal de Europese Commissie ook een extra inspanning doen voor kmo's, waarvan het belang al een hele tijd met de mond wordt beleden. Het is alleszins de bedoeling om de bestaande programma's voor kmo's – die men de voorbije maanden al eens goed tegen het

licht heeft gehouden – te vereenvoudigen. Ook dit aspect zal door de Vlaamse Vertegenwoordiging goed worden opgevolgd.

De zogenaamde Trans-Europese Netwerken vormen een ander belangrijk item binnen deze rubriek. Het gaat daarbij zowel over vervoer, energie als communicatie. De kans is zeer groot dat vooral het energieluik daarbij heel wat meer aandacht zal krijgen. Men denkt bijvoorbeeld aan het realiseren van ‘smart grids’ ten bate van de zonnepaneleninput en aan het realiseren van interconnecties die moeten zorgen dat de nationale netwerken te allen tijde bevoorraad kunnen worden. Op die manier kunnen frictieperiodes bij de vergroening van de energieaanvoer worden opgevangen. Daarnaast is ook transport vanzelfsprekend heel belangrijk voor Vlaanderen. In elk geval zullen al deze elementen heel goed worden opgevolgd door de Vlaamse Vertegenwoordiging.

Er wordt verder ook een lichte groei verwacht voor de rubriek ‘levenslang leren’ en voor het Europees buitenlands beleid. De EU bouwt gestaag haar eigen diplomatiek netwerk uit, hetgeen noodzakelijkerwijze meer geld vergt. Met de tot nog toe voorziene middelen zal men er alleszins niet komen. In het verlengde daarvan zal er ongetwijfeld ook meer geld worden besteed aan veiligheid, justitie, asiel en migratie.

5. Inkomsten van de Europese Unie

Naast de uitgavenzijde van de Europese begroting, maken ook de inkomsten deel uit van het onderhandelingspakket. De sprekers schetst eerst kort hoe de Europese Unie op heden haar middelen verkrijgt. Zulks gebeurt via landbouwheffingen en douanerechten (die ooit het gros van de inkomsten van de EU vormden), via rechtstreekse afdrachten door de lidstaten. Die afdrachten bestaan enerzijds uit een deel van de door de lidstaten geïnde btw-ontvangsten en anderzijds uit afdrachten gebaseerd op het bruto nationaal inkomen van de lidstaten. Het gaat bij die afdrachten om ingewikkelde systemen en berekeningen, waar de Europese Commissie (daarin gesteund door een deel van het Europees Parlement) het liefst van af zou willen. Aan de ene kant streeft men een vereenvoudiging van het bestaande systeem van afdrachten na, terwijl men anderzijds ook naarstig op zoek is naar nieuwe eigen middelen voor de EU. Het hoeft geen betoog dat dat laatste een debat op zich vormt (zelfs intern-Belgisch en intern-Vlaams zit men niet altijd op dezelfde golflengte). Waarschijnlijk zal het voorstel van de Europese Commissie één of twee concrete voorstellen voor eigen middelen omvatten. Het is de heer Buyse daarbij vooralsnog echter niet helemaal duidelijk welke van de zes reeds voorliggende pistes de voorkeur zal of zullen krijgen. Die pistes gaan van een soort eigen aparte Europese btw (een soort van oormerking van een gedeelte van de btw) tot een speciale heffing op de broeikasgas-emissietrekkingsrechten, een speciale Europese taks op vliegtickets en een speciale taks op energie.

6. Verloop van de procedure en opvolging door Vlaanderen

Bij wege van afsluiting van zijn betoog geeft de spreker nog mee dat de uit al deze discussies resulterende conclusies uiterlijk 31 januari 2013 moeten zijn omgezet in de vorm van enerzijds een Europese MFK-verordening en anderzijds een besluit over (mogelijks nieuwe) eigen middelen. Om die twee wetgevende initiatieven goedgekeurd te krijgen is op de eerste plaats unanimité nodig in de Raad van de Europese Unie. Alle lidstaten moeten het dus eens zijn. Daarnaast moet ook het Europees Parlement zijn instemming geven. Dat laatste vraagt overigens al een tijdje om ook te mogen deelnemen aan de lopende discussies, maar het Hongaarse EU-voorzitterschap heeft zich dienaangaande zeer op de vlakte gehouden. Hoe dan ook moet het Europees Parlement finaal zijn zegen geven.

De Vlaamse overheid volgt dit alles zo nauwgezet mogelijk op. De Vlaamse vertegenwoordiging peilt waar mogelijk naar signalen en indicaties en werkt daarbij nauw samen met de Belgische permanente vertegenwoordiging. Ze pleegt ook intern-Vlaams overleg via het

SOIA-platform (dat in wezen vooral een verfijning behelst van het vroegere VIDEO-overleg). Op de FOD Buitenlandse Zaken is er ook al een eerste verkennend gesprek geweest. De verschillende partners die het komende anderhalf jaar – en zeker naarmate het einde van het traject nadert – actief zullen moeten samenwerken, hebben elkaar leren kennen. Alle voorstellen zullen vanzelfsprekend ook zo accuraat mogelijk worden nagekeken en gewogen qua potentiële consequenties voor het Vlaamse beleidsniveau.

II. BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. *Tussenkomst van mevrouw Fientje Moerman*

Mevrouw *Fientje Moerman* acht het aangewezen dat het Vlaams Parlement geruime tijd op voorhand – dat wil zeggen op een moment dat die informatie nog nuttig gebruikt kan worden en men dus nog niet in de beslissende fase zit – informatie en zicht zou krijgen op dit toekomstige Europese financiële meerjarenkader.

Verder valt het haar op dat nog steeds 42 percent van de toekomstige begrotingsruimte naar landbouw zal gaan en 36 percent naar regionaal beleid (via de diverse regionale fondsen). Samen blijven de beide dus goed voor meer dan drie vierde (78 percent) van de Europese budgettaire ruimte. Voor Vlaanderen zijn dit echter niet meteen de meest voor de hand liggende prioriteiten. Maximum twee percent van de Vlaamse beroepsbevolking is nog werkzaam in de landbouw en de regionale fondsen komen veel meer ten goede aan onze onmiddellijke zuiderburen dan aan Vlaanderen. We putten weliswaar ook uit die fondsen, maar slechts in beperkte mate. De voor de hand liggende conclusie is dat de zaken waaraan Vlaanderen echt belang hecht, uit de resterende 22 percent Europese budgettaire ruimte (mee) gefinancierd zullen moeten worden. Prima facie lijken daar weliswaar interessante zaken in te zitten, maar doordat een en ander voorlopig nog rijkelijk vaag is, blijft enige voorzichtigheid en waakzaamheid haars inziens zeker aangewezen.

Als voorbeeld haalt mevrouw Moerman het onderzoeksbeleid aan. Vlaanderen zal nu, willens nillens, de Europese doelstellingen overnemen, die met name de Barcelonanorm van drie percent voor onderzoek omvatten. Dit weliswaar niet tegen 2014 – want dat lukt niet meer – maar tegen 2020 (hetgeen ook de in het Europese kader voorziene datum is). Maar in het achtste kaderprogramma zal ook meer en meer worden voorzien in vormen van samenwerking waarbinnen niet langer gewerkt wordt met de klassieke cofinanciering (d.w.z. de cofinanciering genre EFRO, waarin Europa 50 percent van de middelen levert en de betrokken lidstaat daar de overige 50 percent ophoest), maar met een veel beperktere Europese financiële inbreng (in sommige extreme gevallen zelfs met nul percent Europese financiering, waardoor de totaliteit van de middelen door de lidstaten moet worden opgebracht). Daar ligt potentieel alleszins een ernstig probleem voor Vlaanderen.

De stijging van de Europese fondsen voor het levenslang leren zal wellicht positief uitvallen voor Vlaanderen, dat op dit vlak onder de normen/doelstellingen zit, zoals mocht blijken uit de discussies daarover van enkele maanden terug in de commissie Onderwijs van dit parlement. Het lid vraagt zich echter wel af hoe het Belgische standpunt ter zake bepaald zal worden. Het is immers niet vanzelfsprekend dat de Vlaamse stellingname integraal in het Belgische standpunt wordt overgenomen. Binnen België zijn de belangen soms gelijklopend, soms niet. In het licht daarvan zal het niet altijd evident zijn om een ‘Belgisch’ standpunt te bepalen, temeer daar er bij de vaststelling van het MFK ongetwijfeld ook sprake zal zijn van een enorme en algemene ‘koehandel’. Normaliter is het overigens ook zo dat België zich (behoudens in uitzonderlijke gevallen) bij gebreke aan interne eensgezindheid, moet onthouden bij de stemming over Europese dossiers. Hoe zal men binnen België – waar de deelstaten soms zeer uiteenlopende belangen hebben – tot een eensgezind standpunt kunnen komen? En zijn er binnen de werkgroepen (het weze de werkgroep op

Vlaams niveau of de werkgroep of het niveau van de FOD BuZa) al afspraken gemaakt over de manier waarop er zal worden teruggekoppeld naar de diverse parlementen? Normalerweise ware zulks een formaliteit, maar zolang er op federaal niveau geen nieuwe regering is, zal vooral het federale parlement daarin een rol moeten spelen. Zijn er dus al concrete afspraken over terugkoppeling op geëigende tijdstippen?

1.2. Tussenkost van de heer Matthias Diependaele

De heer *Matthias Diependaele* verklaart zich te kunnen aansluiten bij de door mevrouw Moerman geformuleerde bedenkingen inzake onderzoek en ontwikkeling en inzake levenslang leren.

Hij stelt vast dat alle Europese landen op dit ogenblik besparingen doorvoeren. Van de heer Buyse had hij graag vernomen of de Europese instellingen ook reeds dergelijke besparingsmaatregelen hebben genomen, bijvoorbeeld op hun werkingskosten. Hij verwijst dienaangaande naar een dispuut dat er in 2008 is geweest met de Europese ambtenaren die een hen toegezegde loonsverhoging dreigden mis te lopen ten gevolge van de toenmaals om zich heen grijpende financiële en bankencrisis. Voor zover de spreker daar zicht op heeft hebben de ambtenaren de loonsverhoging in kwestie uiteindelijk wel degelijk gekregen, omdat ze juridisch in hun gelijk waren. Is het Europese niveau sindsdien al enigerlei besparing beginnen doorvoeren of leeft men gewoon op grote voet verder?

Het lid stelt vast dat het cohesiebeleid nog altijd goed is voor 36 percent van de Europese begroting. Wallonië ontvangt van daaruit 1,4 miljard euro. Dit vooral ten behoeve van de provincie Henegouwen. Men krijgt middelen uit het Cohesiefonds op basis van welbepaalde criteria en maatstaven. Maar het is het lid niet duidelijk of men ondertussen ook al moet aantonen dat de middelen in kwestie doeltreffend werden ingezet. Is er met andere woorden sprake van resultaatgerichtheid en controle op de effectieve aanwending van de middelen of blijft men ter zake in het vage? Zullen er op dit vlak mogelijks veranderingen worden doorgevoerd naar aanleiding van de nieuwe Europese meerjarenbegroting? In het verleden is er alleszins reeds sprake geweest van het korten op de cohesiefondsen voor die lidstaten die niet voldoen aan de aanbevelingen van de Europese Commissie in het kader van het Europese Semester. Qua begrotings- en stabiliteitsvoorwaarden bestaat er op Europees niveau weliswaar nog een sanctiemechanisme, maar niet meer voor de cohesiefondsen.

Hij had ook graag vernomen welk deel van de Europese begroting besteed wordt aan de kandidaat-lidstaten. Er lijkt immers nogal wat geld te gaan naar de bestaande partnerschapsakkoorden. Hij haalt het akkoord met Servië als voorbeeld daarvan aan.

Ook de meertaligheid van de Europese Unie stond op een bepaald moment ter discussie. Op heden gaat ongeveer 1 percent van het Europese budget naar de inspanningen voor meertaligheid. Voor de N-VA-fractie mag hieraan alleszins niet geraakt worden. Dit vormt voor de Europese Unie immers een belangrijk instrument om dichterbij de burger te staan. Het principe dat elke burger in zijn eigen taal kennis moet kunnen nemen van wat er op het Europese niveau gebeurt, is een essentieel democratisch basisbeginsel. Van de heer Buyse wil hij dan ook vernemen of er mogelijks plannen circuleren om toch te korten op die meertaligheid.

1.3. Tussenkost van de heer Karim Van Overmeire

De heer *Karim Van Overmeire* meent dat de vermelding dat er waarschijnlijk meer geld zal gaan naar de Europese Dienst voor Extern Optreden – naar het Europees buitenlands beleid dus – enerzijds wel logisch lijkt, maar anderzijds budgettair slechts echt zinvol is als er parallel ook een zekere afbouw plaats vindt van de lidstatelijke buitenlandpolitiek en buitenlandapparaten. Hij vreest echter dat men de diensten van mevrouw Ashton, de

Hoge Vertegenwoordiger van de EU voor het Buitenlandbeleid, zal uitbouwen zonder wezenlijk te raken aan de lidstatelijke buitenlandapparaten. Tot wat voor een kakofonie zulks kan leiden mochten we nog maar onlangs ondervinden in het dossier Libië. Van eensgezind Europees optreden was daar immers nauwelijks sprake. Ook in tal van andere dossiers blijkt trouwens dat Europa er meestendeels nog steeds in gespreide slagorde tegenaan gaat. Detecteert de heer Buyse in deze of gene lidstaat, bijvoorbeeld in België, enige tekenen van bereidheid om het nationale buitenlandapparaat wat bij te trimmen?

Een tweede kwestie die de heer Van Overmeire te berde wil brengen betreft die van de eigen middelen voor de Europese Unie. Dit is niet enkel een praktisch-budgettaire kwestie, maar ook een ideologisch-politieke (dus principiële) kwestie. Het lid heeft begrepen dat het nog te vroeg is voor een standpunt van de Vlaamse Regering in deze. Nog los van de bron van die eigen middelen, had het lid ook graag vernomen of een en ander ook impliceert dat men tevens een eigen Europese belastingadministratie gaat uitbouwen voor het innen van die middelen, dan wel of men gewoon verder via de lidstaten zal blijven werken. In dat laatste geval kan men zich gevoeglijk afvragen waar dan precies het verschil zit met de huidige situatie. De spreker heeft persoonlijk in elk geval de indruk dat men er in sommige Europese kringen wel degelijk op uit is om een eigen administratief apparaat uit te bouwen, hetgeen hij zeker geen wenselijke evolutie acht.

1.4. Aanvullende tussenkomst van mevrouw Fientje Moerman

Aansluitend op hetgeen de heer Diependaele heeft opgeworpen in verband met eventuele besparingen op de werkingskosten op het niveau van de Europese Unie, wijst mevrouw *Fientje Moerman* erop dat er in 2012 een algehele herziening komt van het statuut van het personeel van de EU. Het grootste deel van het niet-Belgische personeel van de Europese Unie in Brussel verdient nu ongeveer 35 percent meer dan ambtenaren van Belgische nationaliteit, voor hetzelfde werk. Dit wegens het systeem van de ‘seize pourcent’ (de zogenaamde ‘expatriatieregeling’), waarbij bruto gelijk is aan netto en spijs het feit dat ze evengoed hun hele carrière in een bepaald land (in casu België) werken. Ze wil weten of de Belgische, dan wel de Vlaamse, Regering van plan is dit aan te kaarten, kwestie van ook op dit punt desgevallend enige besparing te realiseren.

Wat de kwestie van de nieuwe Europese middelen betreft, stelt mevrouw Moerman vast dat er wel degelijk gepleit wordt voor een Europese belasting. De bevoegde Europese Commissaris heeft zich daarover al heel duidelijk uitgesproken. Ze wil weten of er al gesproken is over de neutraliteit van een dergelijke heffing. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat de burgers meer belastingen gaan betalen.

1.5. Tussenkomst van de heer Johan Verstreken

De heer *Johan Verstreken* kan zich terugvinden in heel wat van de door de vorige sprekers geformuleerde vragen en bedenkingen en dan met name de kwestie van eventuele besparingen op Europees niveau. In zijn hoedanigheid van voorzitter van de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie benadrukt hij het belang dat gehecht wordt aan het gebruik van het Nederlands in Europees verband. Nog maar gisteren, 20 juni 2011, maakte het gebruik van het Nederlands op Europees niveau mee het voorwerp uit van bespreking op een bijeenkomst van de IPC. Het Nederlands zit in de Europese context in een enigszins dubbelzinnige positie. Sommigen zien onze taal als de kleinste van de grote taalgroepen, terwijl anderen ze eerder zien als de grootste van de kleine taalgroepen. Hoe dan ook, wenst men de positie van het Nederlands op Europees niveau veilig gesteld te zien.

2. Antwoorden van de heer Axel Buyse

De heer *Axel Buyse* verklaart zich met betrekking tot een aantal vragen, met name die van politieke aard of die over politieke prioriteiten, te moeten onthouden van commentaar

aangezien hij als ambtenaar geen politieke stellingen mag of kan innemen. De aangewezen personen om deze vragen aan voor te leggen zijn evidentierwijze de betrokken Vlaamse ministers.

Op de vraag van mevrouw Moerman of de in de uiteenzetting aan bod gekomen elementen reeds op enig moment het voorwerp van overleg zijn geweest, verklaart de heer Buyse dat deze zaken op ambtelijk niveau zeker al aan bod gekomen zijn. De komende maanden zal de Vlaamse Regering duidelijk en intensief gebriefd worden over de problematieken die dra aan de orde zullen komen op het Europese bestuursniveau. Als dusdanig is het toekomstige Meerjarig Financieel Kader, voor zover de heer Buyse weet, echter nog geen voorwerp van deliberatie binnen de Vlaamse Regering geweest, zodat deze er ook nog geen duidelijk standpunt over heeft kunnen innemen.

De eventuele resultaatgebondenheid zal allicht een belangrijk thema vormen in het debat over de hervorming van het cohesiebeleid. Tot op heden is er zelden of nooit (en alleszins niet door de Europese instanties) gepeild naar de resultaten van de middelen die werden ingezet vanuit het cohesiebeleid. Wat men wel doet zijn zeer uitgebreide audits waarbij – uiterst streng – wordt nagegaan of er bij de besteding van de middelen voldaan is aan alle afspraken en criteria. Naar concreet meetbare economische resultaten wordt echter niet gepeild. In essentie gaat het dus om een heel sterk doorgedreven administratieve controle. Ook naar Vlaanderen toe worden die controles uiterst consequent doorgevoerd en dit ondanks het feit dat de Vlaamse Regering in deze te boek staat als een van de meer consciëntieuze overheden. Dat andere landen op dit vlak niet altijd zo goed presteren is bijna een open deur intrappen. Die overheden worden dientengevolge trouwens zwaar op de vingers getikt door de Europese overheid, die meestendeels ook de betrokken fondsen terugvordert. Volgens sommigen belemmert die strenge administratieve controle trouwens de flexibele inzet(baarheid) van de betrokken fondsen.

Men wil nu echter wel degelijk ook zoeken naar mogelijkheden om de echte economische return van het geïnvesteerde geld te meten. De studies die dienaangaande reeds zijn uitgevoerd waren echter geen Europese initiatieven. De Duitse Länder hebben die oefening bijvoorbeeld al eens laten maken. Op initiatief van Noord-Rijnland-Westfalen werd bijvoorbeeld onderzocht wat de investeringen in zijn deelregio's hebben opgeleverd qua effect op het geheel van de Duitse economie. Dat een en ander ook moest dienen als materiaal voor gebruik in de intern-Duitse discussies, doet niets af aan de waarde van dat onderzoek.

Eventuele strafmaatregelen in het kader van de zogenaamde 'sixpack'-regeling (een geheel van zes concrete wetgevende maatregelen die de controle op het economische en vooral op het budgettaire beleid van de EU-lidstaten moeten verstrakken) zullen echter allicht niet meer via de cohesiegelden worden genomen. Hoewel men deze denkpiste een tijdje gevolgd heeft, heeft men er van afgezien omdat men tot de conclusie kwam dat men hiermee regio's dreigde te bestraffen voor minder goed beheer door een lidstaat. Door via de cohesiegelden te werken zou men dus wel eens de verkeerde instantie kunnen straffen.

Met betrekking tot het nabuurschapsbeleid wijst de heer Buyse erop dat dit geheel los staat van het cohesiebeleid. Het wordt met name gefinancierd vanuit de middelen voor buitenlandbeleid van de Europese Unie, die goed zijn voor 6 percent van het lopende budget. Het cohesiebeleid slaat enkel op de interne werking en op regio's binnen de Europese Unie. De kandidaat-lidstaten kunnen dus niet van cohesiegelden genieten.

Inzake het talenregime binnen de Europese Unie is de heer Axel Buyse de mening toegegaan dat er zich dienaangaande geen nieuwe ontwikkelingen zullen voordoen. Uiteraard is het wel zo dat de Europese instellingen, voor een stuk ook onder druk en op grond van kritiek in het Europees Parlement, op zoek zijn naar mogelijkheden om te bezuinigen. Zo probeert men bijvoorbeeld op gebouwen wat te bezuinigen evenals op minder prioritaire dossiers. Een voorbeeld van dat laatste is het project voor het oprichten van een museum

van de Europese Unie. Met name in tijden van budgettaire crisis worden er vragen gesteld bij de noodzaak van dit project. Anderzijds benadrukt de spreker dat de mogelijkheden voor de Europese Unie om te besparen ook niet buitensporig groot zijn. Voor de huidige begrotingsperiode zit men immers sowieso vast aan de afgesproken begrotingscijfers. Uit de debatten in het Europees Parlement dienaangaande, blijkt dat er hier niet of nauwelijks op af te dingen valt. Mee daardoor zal het debat waarschijnlijk des te heftiger zijn naarmate men aan het toekomstige meerjarencader begint te werken. Welke richting een en ander zal uitgaan is momenteel echter koffiedik kijken. Dat er in tamelijk ruime kringen enig ongenoegen bestaat over zekere privileges die een deel van de Europese ambtenaren genieten, valt evenmin te ontkennen. Maar op het niveau van de Vlaamse Regering heeft dit nog geen voorwerp van debat uitgemaakt. Ongetwijfeld zal een en ander echter mee onderdeel uitmaken van de toekomstige discussies.

Inpikkend op de bemerking dat er prima facie weinig ruimte is voor besparingen op Europees niveau, haalt mevrouw *Fientje Moerman* de kwestie van de verplichte vergaderingen van het Europees Parlement in Straatsburg aan. Haar inziens ligt hier een belangrijke besparingsmogelijkheid. Het Europees Parlement is overigens zelf vragende partij om van die maandelijks verhuisoperatie af te raken.

De heer *Axel Buyse* kan bevestigen dat er binnen het EP een meerderheid van leden gewonnen is voor Brussel als enige zetel en vergaderplaats van het Europees Parlement, maar wijst er tegelijk op dat de bestaande situatie slechts kan worden doorbroken mits er daarover unanimititeit is tussen de regeringen van alle EU-lidstaten.

Mevrouw *Fientje Moerman* repliceert daarop dat er ook een dergelijke unanimititeit zal nodig zijn voor het aannemen van het nieuwe Meerjarig Financieel Kader.

De heer *Matthias Diependaele* merkt op dat de kosten voor de jaarlijkse verhuis ongeveer 200 miljoen euro per jaar belopen. Enkele jaren geleden bleek uit een enquête bij de EP-leden dat ongeveer 86 percent van de parlementsleden deze verhuis wilden stopzetten en dat in dat geval ongeveer 82 percent alles naar Brussel wilden overbrengen. Het jaarlijkse budget van het Europees Parlement is goed voor 1,2 miljard. Een zesde ervan gaat dus op aan die verhuisoperatie.

De heer *Axel Buyse* geeft nog mee dat algemeen wordt aangenomen dat de prijs voor het open houden van de drie zetels van het EP (te weten: Brussel, Straatsburg en Luxemburg) jaarlijks neerkomt op ongeveer 180 miljoen euro. Dat cijfer wordt ook genoemd in het van februari 2011 daterende rapport 'A tale of two cities – The political, financial, environmental and social impact of the European Parliament's "two seat" arrangement' van de Brussels-Strasbourg Seat Study Group onder voorzitterschap van Europees parlements lid en vice-voorzitter van het EP Edward McMillan-Scot (www.brusselsstrasbourgstudy.eu). Diezelfde som werd – zonder dat ze gecontesteerd werd – ook herhaaldelijk vernoemd in debatten over het budget voor 2011 van het Europees Parlement. Nog volgens voornoemde studie zou er door de maandelijks verhuis van zowat 3000 personen (samen met nogal wat materiaal) per jaar ook 19.000 ton CO₂ extra worden uitgestoten. Het hoeft geen betoog dat het McMillan-rapport met name in Frankrijk erg gecontesteerd is. Zoals gezegd, mengt België zich traditioneel niet in het debat over de zetelkwestie. Dit vanuit de overweging dat er sowieso toch unanimititeit in de Raad vereist is om een wijziging aan te brengen aan de huidige regeling, iets waar Frankrijk zich nooit toe zal lenen.

Inzake de toekomstige Europese fiscaliteit meent de heer *Matthias Diependaele*, hierin volmondig bijgetreden door mevrouw *Fientje Moerman*, dat het geen slecht idee ware, mocht er in dit parlement eens dieper kunnen worden ingegaan op de voorstellen die de Europese Commissie ter zake zal formuleren. Vraag is natuurlijk welke het beste moment zal zijn om daarover van gedachten te wisselen.

De heer *Axel Buyse* antwoordt dat de Europese Commissie normaliter volgende week met haar voorstellen ter zake zal komen. Daarna zal het debat hierover ongetwijfeld losbarsten.

De heer *Matthias Diependaele* meent dat men dan best na het zomerreces hieraan een gedachtewisseling zou wijden, op basis van een door de Vlaamse Permanente Vertegenwoordiging voorbereide nota.

Voor wat de kwestie van de Europese diplomatieke dienst betreft, meent de heer *Axel Buyse* toch te mogen vaststellen dat er – parallel aan de uitbouw van een Europees diplomatiek corps – in een aantal lidstaten toch een zekere beweging is in de richting van een voorzichtige afbouw van het eigen diplomatieke apparaat. Daarbij dient echter wel opgemerkt dat de uitbouw van het Europese buitenlandapparaat niet zo vlot is verlopen als men aanvankelijk had gehoopt. De zaak is integendeel zelfs maar hortend en stotend op gang gekomen. Tot op heden hebben ook veel minder Belgische federale diplomaten de kans gekregen om over te gaan naar het Europese apparaat, dan men aanvankelijk had aangenomen op basis van verklaringen vanuit de Europese Commissie. Hoewel een en ander nog een hele tijd kan duren, lijkt het toch in de aard der dingen te liggen dat, bijvoorbeeld, heel veel van het consulaire werk dat nu nog wordt verricht door de diplomatieke posten van de verschillende lidstaten, uiteindelijk op Europees niveau behartigd zal worden. Op die manier zou er dus zeker ruimte vrij moeten komen. Of dat debat op de FOD Buitenlandse Zaken al gevoerd wordt, kan de heer Buyse niet met zekerheid zeggen, maar hij vermoedt zulks toch wel. Zweden is alleszins reeds bezig met het heroriënteren van zijn diplomatiek corps en in Nederland heeft Buitenlandse Zaken heel recent in een notitie aan het parlement een aantal pistes uitgezet over de heroriëntering van de Nederlandse diplomatie. Het efficiënter maken van de diplomatie is daarbij zeker een van de hoofdbetrachtingen. Ook voor Vlaanderen kan zulks dus relevant zijn.

Mevrouw *Fientje Moerman* heeft bedenkingen bij de door de heer Axel Buyse vermelde denkpiste aangaande de ‘Europeanisering’ van de consulaire bijstand. Dat lijkt haar alleszins niet de correcte of aangewezen arbeidsverdeling tussen het Europese en het lidstatelijke niveau. Op lidstatelijk niveau vallen er momenteel een drietal grote domeinen te detecteren binnen de diplomatie, te weten: het politieke werk, de economische component en de persoonsgerichte dienstverlening. Die laatste wordt waargenomen door de consulaire posten. Specifiek voor wat België betreft, behoort het economische aspect tot de bevoegdheid van de regio’s (hoewel het federale niveau daar soms wat moeite mee heeft). Binnen de diplomatie bestaat traditioneel ook een zeker dedain voor de persoonsgebonden component, die men altijd als enigszins minderwaardig aanzien heeft. Dat is meteen ook de reden waarom men er lager ingeschaald en dus ook lager betaald personeel voor inzet. Volgens het lid ware het veel logischer om de politieke component op Europees niveau te organiseren. Daar vallen reële ‘efficiëntiewinsten’ te boeken. Wanneer ze in gespreide orde optreden, betekenen de (meeste) Europese lidstaten politiek immers niet meer zoveel op het wereldtoneel. Een Europese politieke diplomatie zou niet enkel efficiënter zijn, maar zou ook veel meer gewicht in de schaal kunnen leggen. Het ‘Europeaniseren’ van het consulaire werk, lijkt mevrouw Moerman echter absoluut niet aangewezen. Net dat aspect is immers bij uitstek persoonsgebonden en dienstverleningsgericht. Het gaat immers bijna per definitie over contacten met mensen die nood hebben aan communicatie in de eigen taal en over problemen die gelieerd zijn aan allerlei complexe internationaal privaatrechtelijke regelingen en gedetailleerde nationale regelingen (nationaliteit, familierecht, huwelijk, diverse officiële aktes e.d.m.). Daarenboven wordt net dit soort van dienstverlening steeds belangrijker doordat de bevolking in toenemende mate internationaal mobiel wordt. Europeanisering van deze dienstverlening lijkt dan ook in het geheel niet aangewezen.

De heer *Axel Buyse* repliceert dat hij in deze niet zijn eigen mening weergeeft, maar enkel wat hij hierover reeds heeft opgevangen in Europese kringen. Dat er aan de consulaire

dienstverlening heel wat elementen vastzitten die uitermate gespecialiseerde kennis van nationale en zelfs subnationale wetten, normeringen en reglementeringen betreft, is onmiskenbaar waar. Vandaar dat het ‘poolen’ van het consulaire gegeven hoogstwaarschijnlijk vooral zal slaan op het visumbeleid. Dat onderdeel komt immers wel degelijk in aanmerking voor Europese centralisatie. Andere specifieke dienstverlenende taken zullen niet naar het Europese niveau overgeheveld kunnen worden.

Met betrekking tot de door de heer Van Overmeire opgeworpen vraag of er mogelijks plannen zijn voor de uitbouw van een eigen Europese administratie om de toekomstige ‘eigen middelen’ ook effectief zelf te gaan innen, laat de heer Buyse vooreerst opmerken dat men momenteel nog maar louter met de principes bezig is. Maar hij veronderstelt dat men niet de intentie heeft om een dergelijke eigen Europese belastingadministratie uit te bouwen. Het ligt in de lijn van de logica en de verwachtingen dat men gewoon langs de aloude bestaande nationale kanalen zal blijven werken.

Op de vraag van de heer *Karim Van Overmeire* waar dan de facto het verschil ligt met de op heden bestaande toestand, brengt de heer *Matthias Diependaele* in dat dan met name de belastingkorf (wat wordt er belast, tegen welk tarief en dergelijke meer) Europees bepaald zal worden, hetgeen nu nog niet het geval is. Net zoals dat nu reeds gebeurt voor de belastingen ten gunste van de gemeenten en de provincies, zou het gedeelte bestemd voor de Europese Unie ook gewoon op de standaard belastingsbrief vermeld kunnen worden. Dat zou de zaak voor de belastingplichtigen zo eenvoudig mogelijk houden. Overigens wordt er ook nagedacht over, bijvoorbeeld, een heffing op beurstransacties en dergelijke meer. In dat laatste geval lijkt het waarschijnlijk dat het gewoon de banken zouden zijn die de betrokken sommen moeten doorstorten naar de lidstaat, die dan verder door zou storten naar de Europese Unie. In dat geval zou de burger zelf dus niets moeten doen. Elk systeem en elke vorm van heffing heeft vanzelfsprekend zijn voor- en nadelen. Er zal moeten bekeken worden welke richting het uitgaat.

Afsluitend dankt de voorzitter, de heer *Frank Creyelman*, de heer Axel Buyse voor de heldere toelichting die hij heeft gegeven bij deze complexe problematiek. Hij heeft daarbij genoteerd dat er vanuit de commissie vraag bestaat naar een overzichtsdokument met daarin enerzijds de dra door de Europese Commissie te lanceren pistes voor de toekomstige financiering van de Europese Unie (de ‘inkomstenzijde’) en anderzijds ook de specifieke Vlaamse opstelling aangaande de opstart en de opvolging van de onderhandelingen over het toekomstig meerjarig financieel kader van de Europese Unie (de ‘uitgavenzijde’). Dit discussiedokument (dat uit één of meerdere nota’s kan bestaan) zal dan te gepaste tijde het voorwerp kunnen uitmaken van een of meerdere besprekingen in deze commissie. De MFK-problematiek zal dus alleszins verder worden opgevolgd.

Frank CREYELMAN,
voorzitter

Johan VERSTREKEN,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

BuZa	Buitenlandse Zaken
EFRO	Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling
EP	Europees Parlement
ESF	Europees Sociaal Fonds
EU	Europese Unie
FOD	federale overheidsdienst
GLB	gemeenschappelijk landbouwbeleid
IPC	Interparlementaire Commissie (van de Nederlandse Taalunie)
MFK	meerjarig financieel kader
SOIA	Strategisch Overlegplatform Internationale Aangelegenheden
VIDEO	Vlaams Interdepartementaal Europaoverleg

BIJLAGE:
PowerPointpresentatie

Meerjarig Financieel Kader

Vlaams Parlement
21 juni 2011

Betalingskredieten

Payment appropriations	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Total 2007- 2013
Total payment appropriations	122 190	129 681	120 445	134 289	134 280	141 360	143 331	925 576
as a percentage of GNI	1,00%	1,05%	1,04%	1,12%	1,09%	1,08%	1,05%	1,06%
Margin available	0,24%	0,19%	0,20%	0,11%	0,14%	0,18%	0,18%	0,17%
Own Resources Ceiling as a percentage of GNI	1,24%	1,24%	1,24%	1,23%	1,23%	1,23%	1,23%	1,23%

Vastleggingskredieten

Commitment appropriations	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Total 2007 - 2013
1. Sustainable Growth	53.979	57.653	61.696	63.555	63.974	66.964	69.957	437.778
1a. Competitiveness for Growth and Employment	8.918	10.386	13.269	14.167	12.987	14.203	15.433	89.363
1b. Cohesion for Growth and Employment	45.061	47.267	48.427	49.388	50.987	52.761	54.524	348.415
2. Preservation and Management of Natural Resources	55.143	59.193	56.333	59.955	60.338	60.810	61.289	413.061
of which: market related expenditure and direct payments	45.759	46.217	46.679	47.146	47.617	48.093	48.574	330.085
3. Citizenship, freedom, security and justice	1.273	1.362	1.518	1.693	1.889	2.105	2.376	12.216
3a. Freedom, Security and Justice	637	747	867	1.025	1.206	1.406	1.661	7.549
3b. Citizenship	636	615	651	668	683	699	715	4.667
4. EU as a global player	6.578	7.002	7.440	7.893	8.430	8.997	9.595	55.935
5. Administration ¹	7.039	7.380	7.525	7.882	8.334	8.670	9.095	55.925
6. Compensations	445	207	210					862
Total commitment appropriations	124.457	132.797	134.722	140.978	142.965	147.546	152.312	975.777
as a percentage of GNI	1,02%	1,08%	1,16%	1,18%	1,16%	1,13%	1,12%	1,12%

Vlaamse overheid

Rubrieken

- A. Landbouw (rubriek 2)
- B. Cohesiebeleid (rubriek 1b)
- C. Groei en werkgelegenheid (rubriek 1A)
 - 1) Onderzoek
 - 2) Trans-Europese Netwerken
 - 3) Levenslang Leren
- D. Extern Beleid (rubriek 4)
- E. Administratie (rubriek 5)
- F. Vrijheid, veiligheid, rechtvaardigheid (rubriek 3a)
- G. Burgerschap (rubriek 3b)

Vlaamse overheid

 INKOMSTENZIJDE

A. Samenstelling

1. Landbouwheffingen & douaneheffingen
2. Afdrachten lidstaten: BTW / BNI

B. Nieuwe eigen middelen voor de EU?

Vlaamse overheid